

Το Βερολίνο εχθρός της Ελλάδος

Αλλεπάλληλα είναι τα κτυπήματα που δέχεται η Πατρίδα μας από τις ορδές της γερμανικής βαρβαρότητας. Από την έναρξη της κρίσης χρέους, πριν από 12 και πλέον χρόνια, ο Ελληνικός Λαός ανέχεται αδιαμαρτύρητα τα ταπεινωτικά μνημόνια και τους εκβιασμούς του Βερολίνου που προσβάλλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Όμως η συμπεριφορά των εκφραστών μίας άθλιας πολιτικής απέναντι ενός Λαού με μεγάλο ιστορικό παρελθόν και τεράστια συνεισφορά εις τον παγκόσμιο πολιτισμό, αναγνωρισμένη διαχρονικά και διεθνώς, δημιουργεί σοβαρές ανησυχίες. Ότι εις το παρασκήνιο της κρίσης χρέους, η οποία θα μπορούσε να αντιμετωπισθεί άμεσα, λόγω του ασήμαντου οικονομικού μεγέθους της χώρας μας εις την Ευρωπαϊκή Ένωση, κρύβεται ο ρεβανσισμός του Βερολίνου.

Όσο περισσότερο βαθαίνει η κρίση εις την Ευρώπη, λόγω του αρνητισμού, της σκληρής και ανυποχώρητης πολιτικής λιτότητας του Βερολίνου, τόσο περισσότερο ανατρέχει κανείς εις την Ιστορία για να αντλήσει συμπεράσματα και να εξηγήσει την επιθετική συμπεριφορά της Γερμανίας απέναντι της Ελλάδος και της Ευρώπης.

Ο Γερμανικός Λαός, εργατικός, δραστήριος, δυναμικός και πολύ πειθαρχημένος, σε πολλούς τομείς της τέχνης και της επιστήμης, μετά από προσπάθειες δύο εκατονταετηρίδων, πέτυχε να καλύψει τις αποστάσεις από την Μεγάλη Βρετανία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Γαλλία και Ιταλία. Χώρες οι οποίες δια των εξερευνήσεων των διεύρυναν τον γεωγραφικό χάρτη του πλανήτη και ενσωμάτωσαν εις το παγκόσμιο γίνεσθαι και άλλους πολιτισμούς. Αυτή η επαφή με άλλους λαούς και πολιτισμούς και η ανταλλαγή ιδεών, αρχών και αξιών, εμπλούτισε τον τρόπο σκέψης των ανθρώπων, αλλά ταυτόχρονα μετέφερε σε όλο τον πλανήτη τις δημοκρατικές αξίες, την αξιοπρέπεια και σεβασμό προς την διαφορετικότητα και πολυπολιτισμικότητα των άλλων εθνών. Αρχές και αξίες που έχουν όμως τις ρίζες τους εις τον Ελληνικό Πολιτισμό και μεταλαμπαδεύθηκαν με επιτυχία και σεβασμό από τους Ρωμαίους και εν συνεχεία εις το υπόλοιπο τμήμα της Ευρώπης και του Πλανήτη.

Η συμβολή των προγόνων μας εις τον πολιτισμό, ήταν η θάλασσα. Η ναυπηγική και η ναυτική τέχνη, η ικανότητα να κουμαντάρουν τα πλοία ανάλογα με τους καιρούς, που μόνον αυτοί μπορούσαν να γνωρίζουν. Διάβαζαν τα άστρα, αναγνώριζαν τα σημάδια, μιλούσαν με τα κύματα, είχαν προσωποποιήσει όλες τις θαλασσινές δυνάμεις. **Ήταν τολμηροί, φιλομαθείς, περίεργοι και προπάντων πανανθρώπινοι.**

Άλλωστε για αυτούς θάλασσα σήμαινε φώς, διάφανα νερά, φιλόξενοι όρμοι και καλοί λιμένες, άπειρα νησιά και νησίδες, σύντομα περάσματα, κοντινές αποστάσεις. Το Αιγαίο δεν προκαλούσε τρόμο. Ήταν ερέθισμα για μετακίνηση, κίνητρο για την ανάπτυξη της ζωής και των εμπορικών δραστηριοτήτων. Έτσι, ενώ η άνυδρη γη δεν είχε να προσφέρει πολλούς καρπούς και τα δύσβατα βουνά ήταν κατάλληλα μόνο για να φιλοξενούν θεούς, ημίθεους και ιερά τεμένη, η θάλασσα έγινε ο στίβος των Ελλήνων.

Εκεί καλλιιεργήθηκε η ελληνική ιδιοφυΐα. Εκεί αναπτύχθηκε η αγάπη της περιπέτειας. Εκεί ανδρώθηκαν τα ναυτόπουλα και δοκιμάστηκαν οι αρετές ενός ολόκληρου Λαού. Από εκεί ήρθε το κάλεσμα να τολμήσουν και να ξεχυθύνε εις την εξερεύνηση του άγνωστου κόσμου. Να δημιουργήσουν εκατοντάδες αποικίες εις το τότε κόσμο, πυρήνες ενός απίστευτου Πολιτισμού, ο οποίος έγινε αποδεκτός και οι Έλληνες αγαπητοί από τους γηγενείς και την Οικουμένη. Ο οποίος εμπλούτισε τον δικό τους πολιτισμό, σεβάστηκε τα δικά τους ήθη, έθιμα και παραδόσεις, την διαφορετικότητα και πολιτισμικότητά των.

Αργότερα ο Μέγας Αλέξανδρος καθιέρωσε θεμελιώδεις έννοιες επάνω εις τις οποίες αναπτύχθηκε ένα σύστημα Ιδεών, Αξιών και Αρχών του πολυσύνθετου κόσμου της Ανατολής. Οι άγραφοι και οι θεσμοθετημένοι κώδικες του Οικουμενισμού, της ανεκτικότητας και του αλληλοσεβασμού, που διασφαλίζουν την συνέχιση του ειρηνικού βίου, αλλά και την διατήρηση των πολιτισμικών χαρακτηριστικών των αλλογενών και αλλόδοξων στοιχείων που συνομολογούν την γεωπολιτική τους συνάφεια και την πνευματική τους συγγένεια. Αυτή η Ελληνιστική Περίοδος κληρονομήθηκε εις τους Ρωμαίους και επεκτάθηκε εν συνεχεία εις το υπόλοιπο τμήμα της Ευρώπης, και ο Ελληνικός Πολιτισμός μεταλαμπαδεύθηκε εις την Οικουμένη.

Αυστυχώς όμως το γερμανικό έθνος, δεν κατόρθωσε να αξιοποιήσει τις δικές του ικανότητες και την δύναμη που αντλείται από την εργατικότητα, την εφευρετικότητα και την πειθαρχία του, να συμβάλλει και αυτό θετικά και εποικοδομητικά προς όφελος της ειρήνης και της συνέχισης της Οικουμενικής Κοσμολογίας.

Μετά τους ναπολεόντειους πολέμους, με την δυναμική της εμφάνιση η Γερμανία, έγινε αντίπαλος των γειτόνων της. Το 1870/71 νίκησε και ταπείνωσε την Γαλλία, ανακηρύσσοντας πανηγυρικά από τον Καγκελάριο Otto von Bismarck, μάλιστα προκλητικά μέσα εις τα ανάκτορα των Βερσαλλιών και όχι εις το Βερολίνο(!), την Γερμανική Αυτοκρατορία, χαράσσοντας αυτόνομα μια ιμπεριαλιστική και επιθετική πολιτική, η οποία έκτοτε τηρείται με αποφασιστικότητα και βαρβαρότητα. Με την ακραία λογική των διαχωριστικών γραμμών και της εθνικής περιχαράκωσης εναντιώνεται κατά του φορέα των οικουμενικών αντιλήψεων της μακράιωνης κληρονομιάς της σοφίας του Ελληνισμού. **Και με τα οξύμωρα ιδεολογήματα και επικίνδυνες ιδεοληψίες μίας ιμπεριαλιστικής δύναμης και ενός γερμανικού εθνικισμού έσυρε την Ευρώπη και την Ανθρωπότητα και σε δύο Παγκόσμιους Πολέμους, με ανυπολόγιστες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές, ηθικές και υλικές αξίες.**

Η έναρξη του Ψυχρού Πολέμου όχι μόνον ευνόησε αναπάντεχα και ταυτόχρονα απήλλαξε απο κάθε ευθύνη την Γερμανία, όμως άνευ ουδεμίας Ειδικής Συμφωνίας και Συναίνεσης όλων των νικητριών χωρών, αλλά παράλληλα την βοήθησε και σε τάχιστη ανόρθωση της και την ένταξή της εις τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, την Ε.Ο.Κ./Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ. Από την οποία μέσω μίας αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής, απέκομισε μία τεράστια οικονομική δύναμη, την οποία χρησιμοποιεί εις την υλοποίηση των βάρβαρων σχεδίων της για την ταπείνωση και υποταγή της Ευρώπης.

Ως γνωστόν, η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και ο 89-ημερος σφοδρότατος αεροπορικός βομβαρδισμός της Σερβίας έγινε κατά προτροπή του Βερολίνου, που έπρεπε να τιμωρήσει τους Σέρβους για την σθεναρά αντίσταση τους και τις μεγάλες απώλειες των γερμανικών στρατευμάτων κατά την εκστρατεία των προς την Ελλάδα. Η δε πολιτική των επαχθών μνημονίων και της σκληρής λιτότητας με την εξάντληση του Ελληνικού Λαού, είναι η συνέχιση της ρεβανσιστικής πολιτικής του Βερολίνου, να τιμωρεί διαχρονικά τώρα και την Ελλάδα για την σθεναρή αντίσταση της κατά της Γερμανίας, που οδήγησε εις την κατάρρευση των γερμανικών στρατευμάτων κατά της Σοβιετικής Ένωσης, εις την ήττα της Γερμανίας και εις το τέλος ενός ονείρου της **Χιλιετούς Αυτοκρατορίας (Tausendjähriges Reich)!**

Αυτό το «εφιαλτικό σύνδρομο της ήττας» που κατατρέχει έκτοτε την Γερμανία, το πληρώνει τώρα η Ελλάδα, καθότι ο Ισχυρός δεν ανέχεται ποτέ μια ταπεινωτική ήττα απο ένα μικρό και αδύναμο λαό, όμως ενός Λαού με χαλύβδινη ιστορική θωράκιση και μία πολύ δυνατή και ακαταμάχητη ψυχή!

Όμως για την υπεράσπιση της δύσμοιρης Πατρίδας μας χρειάζονται μόνο αληθινοί, φιλοπάτριδες Έλληνες!

Με την ρεβανσιστική του πολιτική, αλλά παράλληλα και με τον αρνητισμό του για την επίλυση των ευρωπαϊκών κρίσεων η ηγεσία του Βερολίνου στέλνει επιδεικτικά τα μηνύματά του και προς τους άλλους λαούς της Ευρώπης. Ότι όποιος αντιστέκεται κατά της εθνικής βούλησης της Γερμανίας, θα υποστεί τις οδυνηρές συνέπειες μίας ταπείνωσης και εθνικής υποταγής. **Το Βερολίνο, απο το 1870/71, με την πολιτική του, ντροπιάζει την Γερμανία και προσβάλλει την Ευρώπη και την ανθρωπότητα. Όμως αυτό το επαναλαμβανόμενο μοιραίο σύνδρομο της επιθετικότητας κατά της αξιοπρέπειας και εθνικής υπόστασης των Ελλήνων και άλλων Λαών, καθιστά την Γερμανία αέναο εχθρό του ίδιου του εαυτού της.**

Γεώργιος Εμ. Δημητράκης

Υποσημείωση: Ο αρθρογράφος κρητικής (Μαριού/ Ν. Ρεθύμνης) και θρακικής καταγωγής γεννήθηκε και διαμένει εις την Ξάνθη. Σπούδασε Πολιτικές-Οικονομικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία εις την Βόννη και Ιστορία και Πολιτιστική κληρονομιά εις την Αθήνα. Διετέλεσε επί 30-ετίας Διπλωματούχος Ξεναγός για όλη την Ελληνική Επικράτεια